

QUAN SERÀ EL MOMENT OPORTÚ?

per ROSER CAMINAL I HOMAR, osb

En el relat de les noces de Canà ens trobem davant el que podria ser el guió d'una escena d'una pel·lícula; potser només hi falta la descripció del vestuari, però en el fons això és *pecatta minuta*. L'important però, no són els esdeveniments sinó el sentit profund, el que podem llegir entre línies.

Què t'he de diferent aquesta escena, a moltes de les nostres trobades i festes; o fins del nostre viure quotidià? Doncs, jo crec que res i tot. És i no és, una jornada qualsevol; l'evangelista Joan ens fa notar que era *el tercer dia*. Per què, just a l'inici de *la vida pública* de Jesús, Joan ens convida a estar en sintonia amb el matí de pasqua?

Una persona que ha estat convidada al banquet, que està més enllà de la música i la gatzara veu o preveu la gran decepció que pot succeir. En el convit de Canà, la falta de vi pot fet perillar i fracassar el gran dia de la manifestació pública de l'Amor (en majúscules).

La festa, l'alegria, la música i els balls d'un banquet de noces ens parlen de vida, fraternitat, projecte de futur, amor...; però...

Ara, en el nostre avui de l'any 2022, d'una manera clara ens hem descobert vulnerables; les nostres seguretats externes i el nostre prestigi poden quedar malmesos en qualsevol moment; i el relat d'avui n'és un mirall. I què podem fer? resignació, protecció, aïllament, por; en definitiva mort...

Què fer? Com i quan? No hi ha ni condicions especials, ni moments adequats. Sovint tampoc hi ha grans decisions, ni discerniments personals...

Quan és, doncs, el moment oportú? Quan passes de ser convidat a germà i responsable de la felicitat dels altres. Quan et deixes guiar per les entranyes commogudes d'una dona i mare que desitja com ningú, l'èxit de la festa i la felicitat dels seus. Quan fas l'experiència que ens descriu Rabindranath Tagore: «Dormia i vaig somiar que la vida era alegria. Em vaig despertar i vaig veure que la vida era servei. Vaig servir i vaig comprendre que el servei era alegria». Recordo de nou les paraules d'Henri Bergson: «L'alegria és el senyal inequívoc que la vida triomfa».

I per què el regust del dia de Pasqua? Tres dies després, quan l'Amor (en majúscules) que és l'amor (en minúscules) ha vençut l'egoisme, encara no ha arribat la meua hora. *No tingueu por, he ressuscitat. Aneu a la vostra vida quotidiana, allà em trobareu.*